

Stáří - Kocáb Michael

MK: Dnes obloha se kaboní,
jak zlo pověstné znamení
a k tomu někdo zazvoní,
tak naléhavě.

Ten zvonek nechám odeznít,
vždyť nad tím, kdo to mohl být,
se klidně můžu zamyslit
nad logem v kávě.

Pak mě však zmůže zvědavost,
ach, co to bylo za blbost,
když otevřu, tak vstoupí host
s tak divnou tváří.

Vlasy jak popel z cigaret
a notně popraskanou pleť
a rozpačitě říká "Hled!
Jsem tvoje stáří".

JK: "Já jsem tvé stáří,
pozvi mě dál,
já jsem tvé stáří,
pozvi mě dál,
pozvi mě dál,
pozvi mě dál."

MK: Když vůbec nic mu nevěřím,
proč mráz mi běží páteří
a s mrazem horko soupeří
a krev mi vaří.

Vždyť žádný odznak nevytáh,
tak kam se šourá v bačkorách
a přitom říká: "Žádnej strach,
jsem tvoje stáří".

Jak pavučina má svůj kout
a odtamtud se nechce hnout,
jen cestou stačil utrhnout
list v kalendáři.

Teď tady sedí v županu,
já neznám žádnou obranu,
když říká: "Už tu zůstanu.
Jsem tvoje stáří."

JK: "Já jsem tvé stáří,
pozvi mě dál,
já jsem tvé stáří,
pozvi mě dál,
pozvi mě dál,
pozvi mě dál."

MK: A já mu na to povídám,
že sotva třicet roků mám,
to přece ještě spočítám,
ty sedmilháři.

Jen koukni, to je rodnej list,
tak nasad brejle a zkus číst,
až to přečteš, rovnou zmiz,
kam patříš, stáří.

Host na to: "Co je počet let ?
Znám chlápka, ten má v účtě svět
a přitom devadesát pět,
ten mládím září.

Ty ale klidně odzíváš,
snad všechno, nač se podíváš,
už strašně dlouho v sobě máš
své vlastní stáří."

JK: "Já jsem tvé stáří,
pozvi mě dál,
já jsem tvé stáří,
pozvi mě dál,
pozvi mě dál,
pozvi mě dál."